

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי **מושה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות
16:00 | 16:14 | 16:04 | 16:19

מוצאי שבת
17:15 | 17:16 | 17:14 | 17:18

רבינו תם
17:53 | 17:49 | 17:49 | 17:54

המולד: יום שלישי בשעה ארבע. 8 דקות ו-6 חלקים
ר"ח כסלו יום חמישי

הילולא
דצדיקיא

- כה - רבי דוד כהן למגריב, מח"ס "לקוטי בתר ליקוטי"
- כו - רבי שלום לופס, רבה של עכו
- כז - רבי משה נתן נטע צינורט
- כח - רבינו יונה מגירונדי, מח"ס "שערי תשובה"
- כט - רבי צבי הירש מדימנוב
- א - רבי אפרים אנוואה, מח"ס "שער כבוד ה'"
- ב - רבי נתן מאיר וואכטפויגל

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

משכיל לדוד

מעלת גדלותם של אברהם ושרה

"ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. (בראשית כ"ג א')

יש לבאר מדוע נקראת פרשה זו דווקא על שמה של שרה, ולא בשם אחר, כגון על שם אליעזר שמסר נפשו לעשות שליחותו של אברהם, בזה שהלך לחפש מיהי האשה המיועדת ליצחק. וכן תמוה - האם מעלתו של אליעזר עבד אברהם, קטנה מבלק לדוגמא, אשר זכה שתקרא פרשה על שמו? כמו כן יתרו זכה אף הוא שתקרא פרשה על שמו.

והנה אמרו חכמינו ז"ל על הפסוק (בראשית י"ב ה') "ואת הנפש אשר עשו בחרן"; אברהם מגייר את האנשים ושרה את הנשים. נראה לי לומר בסייעתא דשמיא, כי במילה "גר" ישנה משמעות רבה והיא מלשון אדם נע ונד שאין לו מקום קבוע לשכון בו. ארעי הוא במקום ואינו תושב קבע, כי אם גר הוא בארץ הזו. כמאמר הפסוק (שמות י"ח ג') "גר הייתי בארץ נכריה", פירושו של דבר כי עם הארץ חושב שהעולם הזה הוא התכלית, ומאמין שיחיה בו לנצח וכי הוא תושב קבוע בעולם. לכן משתדל הוא למקם את עצמו בעולם ברווח בעושר ובכבוד כדי שחיייו יהיו חיים מאושרים וטובים, וכל זאת מפני שמבין שהוא קבוע בזה העולם. על כן משקיע הוא את מירב המאמצים לקביעות זו שיהא הכל על הצד הטוב ביותר.

מנגד - ניצבים אברהם אבינו ושרה אשתו, ומסבירים לכל באי עולם כי טעות היא בידם וכי העולם הזה ארעי ואינו קבוע, כמו שכתוב (תהילים צ' י') "ימי שנתינו בהם שבעים שנה ואם בגבורות שמונים שנה", ואם כן ימי האדם הינם כצל עובר, ומה להם להשקיע מאמצים מרובים בעולם הזה החולף והרי הם בבחינת גרים בו ואינם תושבי קבע.

בדרך זו פקחו אברהם ושרה ע"ה את עיניהם של בני דורם, והיטיבו את שכלם בכדי שיגיעו להתבוננות הנכונה על חיי העולם הזה. הם הראו להם את הדרך הנכונה, כי העולם הזה אינו התכלית הרצויה, אלא מהווה כאמצעי למען השגת התכלית האמיתית שהיא התורה והמצוות, בכדי לזכות לקניין העולם הבא הוא עולם האמת והנצח.

לכן הפסוק קורא למעשיהם של אברהם ושרה "ואת הנפש אשר עשו בחרן" מה שייך לשון עשיה בזה? אלא אברהם ושרה עשו ויצרו אנשים חדשים. הם עשו מהפך בתוך תוכו של האדם, בפנימיותו, לכן אמרו חז"ל (מסכת יבמות כב.) "גר שנתגייר כתינוק שנולד דמי" כי אדם חדש הוא בעל הבנה ומשמעות אחרת.

וידוע מדברי חז"ל שהנמלה אוספת ואוגרת לה מזון עבור ימים ושנים, כי חושבת שתחיה היא לנצח וכך היא דרכם של יתר בעלי החיים. אך אברהם אבינו ע"ה החדיר בבני דורו הבנה והכרה כיצד לחיות בעולם בדרך גרות וארעיות, כי אין התכלית בזה העולם. ולכן עיקר מקום מגוריהם של אבותינו היה באוהלים, המהווים

סמל לחיי ארעי, ולא בחרו הם משכנם בבתי קבע. ויש להבין, וכי לא היה בידו של אברהם אבינו ע"ה להקים לו בית פאר ועשירות, הרי נאמר עליו (בראשית י"ג ב') "ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב", אלא חפץ הוא ללמד את זרעו אחריו שהעולם הזה הוא בבחינת ארעי, וחבל שישקיע בו האדם את כל את מרצו ועמלו, ולכן אוהל ארעי היה משכנו ובו התגורר. וכמו שהפסוק אומר "אדם כי ימות באוהל" ודרשו חז"ל (ברכות סג:) אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה. דווקא מי שמבין שהעולם הזה הוא כאוהל ארעי, אשר מתפרק מזמן לזמן ואינו קבוע - הוא זה אשר זוכה להמית עצמו באהלה של תורה. כי רק אדם כזה מבין שהתכלית העיקרית איננה העולם הזה ותאוותיו, אלא התורה הקדושה והמצוות. זוכר הוא תמיד כי העולם הבא הוא העולם הנצחי וזהו שאומר התנא (במסכת אבות ד' י"ג) "הוי גולה למקום תורה" מי הוא הגולה? זה שמרגיש שאין לו משכן קבע. ועל האדם ללמד עצמו כי אם ברצונו לזכות לתורה עליו להבין שהעולם הזה אינו המבצר שלו, אלא ארעי וזמני הוא בעולם, לכן עליו לילך ממקום למקום כדי לזכות לתורה.

וכך נהגו רבים מגדולי ישראל, אשר זכו לתורתם ולגדולתם רק בזכות שעזבו את בתיהם וגלו למקום תורה. כדוגמתם של רבנו חיים פינטו הגדול זיע"א ורבנו שלמה פינטו זיע"א וכן מחותנו של הצדיק רבי שלמה פינטו זיע"א - רבי כליפא מלכא זיע"א בעל ספר "קב ונקי". כל אלו זכו לגדלות עצומה ולקדושה ולהשגת דרגות נעלות למעלה משכל אנוש, והכל בזכות שהבינו בבירור כי העולם הזה הינו ארעי וכדאי להם לצאת אל הגלות ולסבול למען השגת התורה הקדושה.

וזהו פירוש הפסוק "ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים" - במשך כל ימי חייה עשתה שרה נפשות לתורה, והכניסה אותן תחת כנפי השכינה. אמרה להם, אין אתם קבועים בעולם הזה החולף ועובר אלא ארעיים בלבד. ובאמת ישנם אנשים רבים שכאשר מעמידים להם את האמת לנגד עיניהם ופונים אליהם בשאלה לגבי אחריתם ומה יענו הם ליום הדין? אזי אם אנשי אמת הם, הרי מיד עורכים הם חשבון נפש ושבים בתשובה. ובדרך זו השפיעה שרה אמנו ע"ה על כולם. "חיי שרה" - "חיי" עולה בגימטריא "כח", כי את כל כוחה ואת כל מרצה במשך כל ימי חייה השקיעה היא בהחדרת האמת לאנושות, שיבינו וידעו כולם כי הם גרים בארץ זו, והייתה מלבה בתוכם שלהבת קודש לעבוד את ה' אלוקי ישראל.

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מצות חסד בהלווית המת

"לכל באי שער עירו". (בראשית כג. י)

וכתב רשי: שכולן בטלו ממלאכתן ובאו לגמול חסד לשרה. ועל הפסוק להלן:

"ואחרי כן קבר אברה את שרה אשתו" אמרו חז"ל: הדא הוא דכתיב: "רודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד" (משלי כא. כא). "צדקה" - זה אברהם שנאמר "ושמרו דרך ה' לעשות צדקה". "חסד" - שגמל חסד לשרה. (בראשית רבה, כח. יג).

נוהג היה הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, עד לימיו האחרונים ממש, להשתתף בהלווית המת. וכמעט כל בן תורה שנלב"ע, היה רבי יוסף חיים מלווה בכבודו ובעצמו עד לבית העלמין.

באחת ההלוויות שאירעו זמן קצר קודם פטירתו, כאשר ההליכה היתה כרוכה אצלו במסירות נפש, הקפיד גם אז ללוות את המת שהיה אחד מחכמי הישיבות בירושלים. ניגש אליו נאמן ביתו וביקש ממנו כי בפעם הזאת יסתפק בליווי עד לשער האשפות ולא עד בית העלמין.

רבי יוסף חיים שמע את הבקשה והביע את פליאתו: "הנני חבר בחברא קדישא זה כבר ארבעים וחמש שנים, ולא ידעתי עד עתה שעמי מתייחסים ביחס מיוחד מאשר לכל שאר בני החברא קדישא המכתתים רגלם בגשם ובשלג עד לבית העלמין".

ובמקרה אחר שביקשו ממנו להמנע מלטרוח ומלכתת רגליו עד לבית העלמין, סירב רבי יוסף חיים לשמוע והשיב בנימה של תרעומת: "וכי מה יכולים אנו, לצערינו, לתת לתלמידי החכמים בירושלים יותר מאשר כבודם האחרון? וכי גם כבוד יחיד זה שכן תורה בירושלים זוכה לו מכל חיי הצער, תאמרו לקחת ממני"....

ריש לקיש של שנות האלפיים

תלמיד ישיבה בליאון שבצרפת היה בעבר, לפני שחזר בתשובה כמו ריש לקיש קודם שובו מן החטא. בכל עת עבר עבירות חמורות, פגע בבריות ועשה מעשים מגונים.

באחד הימים פגשתי יהודי זה והצעתי לו לבוא לבקר בישיבה. היהודי צחק לשמע ההצעה שנשמעה לו משונה ושאל: "מה יש לי לעשות בישיבה"?

אך אני לא נבהלתי מצחוקו והזמנתי אותו שוב לבוא אלינו לישיבה בליאון לביקור התרשמות קצר.

תקופה חלפה, ההזמנה שלי מצאה חן בעיניו והיהודי הגיע לבקר בישיבתנו בליאון. כשהבחנתי בו עומד בפתח בית המדרש התפלאתי מאד, הרי היה באפשרותו לסרב ולומר שהוא אינו חפץ לבוא, או שאין לו כל עניין לבקר בישיבה הקדושה. אבל היהודי הזה פעל בבחירה חופשית ואישית, וחשב לעצמו שאולי אני כן צודק ויש אמת כלשהי בדברי שדרך התורה היא דרך הישר ואילו דרכו היא דרך הרע. ולכן החליט לבא ולהתבונן בנעשה בין כותלי הישיבה, ועל כך הערתי אותו מאד.

מרגע שענינו ראו את הנעשה בבית המדרש - היהודי התלהב מאד ובחר להצטרף ליושבי בית המדרש.

למרות שבהתחלה הוא הגיע מתוך שלא לשמה, היום הוא יושב ולומד תורה בחשק ובהתמדה רבה ועושה חיל בלימוד התורה הקדושה.

צא ולמד כוחה של בחירה חופשית. כאשר יהודי פועל את פעולותיו מתוך בחירה עצמית וללא לחץ חיצוני - הוא חש שולט במעשיו ואחראי להם. וכיון שכך יש בכוחו להכיר באמת שהתרחק ממנה, ולערוך שינוי קיצוני בחייו.

אני לדודי ודודי לי

בהיותי צעיר לימים, בעת שלמדתי בישיבה בפונז'ן שבצרפת, היו לי ספקות רבים מה אעשה בהמשך דרכי, האם אמשיך בלימוד ובהפצת התורה כדרכם של אבותיי, או שמא אפנה לעסוק במסחר.

יחד איתי בישיבה למד בחור נוסף אשר גם הוא הסתפק באותו עניין, ולבסוף נפרדו דרכינו וכל אחד פנה לדרכו על פי מה שלבו חפץ. אני פניתי לעסוק בהפצת התורה ואילו ידידי מהישיבה פנה לעסוק במסחר.

ארבעים שנה חלפו, והנה באחד הימים פגשתי את ידידי זה שבמהלך השנים התבגר מאד, ובאותה מידה התרחק מאד משמירת תורה ומצוות עד שכבר לא היה לו כל קשר ליהדות. בתחילה התחמק ממני האיש ולא רצה לשוחח עימי, אך לבסוף גבר על בושתי והתפתחה בינינו שיחה.

למרות שהמילים שהוצאנו מפינו לא היו רבות - עיני דיברו אליו מעצמן **וכאילו אמרו לו:** 'הבט היכן אתה והיכן אני. אני בחרתי להמליך עלי את הקב"ה, דבקתי בדרך התורה והמצוות והגעתי למקום שהגעתי. ואילו אתה - בחרת להמליך עליך את יצרך הרע - והינך רואה לאיזה שפל ירדת'. כך היו הרגשות לבי שעברו אליו דרך עיני מבלי להוציא מילה מהפה.

לבסוף פתחתי את פי ואמרתי לו: "אפשר לפתוח דף חדש".

ובלבי חשבתי - יהודי אשר בוחר להמליך את הקב"ה על עצמו וקורא "אני לדודי", הקב"ה בא אליו ומסייע לו בבחינת "דודי לי". ולעומתו יהודי שבוחר ברע - מפסיד את קרבת הקב"ה בעולם הזה וסופו המר מחכה לו לעולם הבא.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"והמלך דוד זקן בא בימים". (מלכים א. א)

הקשר לפרשה: בהפטרה נאמר: "והמלך דוד זקן בא בימים", וכן בפרשה נאמר: "ואברהם זקן בא בימים". וכמו כן בהפטרה מובא שדוד מסר את המלוכה לפני מותו לשלמה בנו, כפי שמסופר בפרשה שאברהם נתן את כל אשר לו ליצחק.

נצור לשונך

להוסיף שמירה וחיזוק

תולה ארץ על בלימה

אף אם לא שמר פיו ולשונו זמן רב, מכל מקום יחזק עצמו על כל פנים על להבא ביתר הימים שיחיה אותו השם יתברך, שלא יהיו מקולקלים.

למה הדבר דומה? לאיש ששכר שומר לשמר כרמו ככל ימי הקיץ, ופשע השומר ולא שמרו איזה חדשים, ומחמת זה נהרס הכרם מאד, שפרצו הגנבים את גדרו וגנבו הרבה מן הכרם. היתכן שיעזוב בעל הבית בשביל זה עתה את כרמו לגמרי ויניחנו למרמס לחית השדה?

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

שרה אמנו חייה וקיימת

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה". (בראשית כ"ג ב')

המתבונן במקרא תמה, מדוע האות כ' קטנה.

ותירצו חז"ל שלא בכה הרבה על מות שרה, מפני שאברהם לא הרגיש כל כך בפטירתה של שרה. הקשר שהיה לו עם שרה בחיים חיונה עדין נותר, הוא חש שכוחה של שרה שעזרה לו וסייעה בידו לקרב באי עולם לאביהם שבשמים - עדיין ממשיך לפעום בו ולפעול בתוכו, ולמעשה הטובים ולמדידותיה הנעלות ישנו המשך וקיום, ואם כן מה לו לבכות על מיתתה, הרי עדיין אפשר לקרוא לה "חיי שרה" - חיה וקיימת היא במעשיה הטובים, וכך זה עודנו מפעם וממשיך מדור לדור.

בכל יהודי טמון ומתגלה אותו הכח, באם מצליח הוא לעבור את ניסיונות החיים ומקדש את שמו יתברך בעולם על אף כל הקשיים, הרי שכוחות אלו עדיין מושרשים בתוכו ונמצא שאברהם ושרה עדיין חיים וקיימים גם כיום, כי דרך חייהם הטהורה טמונה ומושרשת בבניהם אחריהם לדורי דורות. וכמו שנאמר (במסכת אבות ב' ב') "שזכות אבותם מסיעתם וצדקתם עומדת לעד" אמנם נפטרו האבות, אך תורתם ומורשתם קיימים ועומדים הם לעד.

הגמרא מספרת (במסכת עבודה זרה יח.) על רבי חנינא בן תרדיון שהוציא אוהו להריגה וספר תורה עמו, אמרה לו ביתו - אבא אראך בכך. אמר לה - אלמלי אני נשרף לבדי היה הדבר קשה לי, עכשיו שאני נשרף וספר תורה עימי, הרי מי שמבקש עלבונה של ספר התורה הוא יבקש עלבוני, אמרו לו תלמידיו רבי מה אתה רואה, אמר להם "גוילין נשרפים ואותיות פורחות באוויר" עד כאן. פרושו של דבר שאמנם נכון כי הוא נשרף וגם גוילי ספר התורה נשרפים, אך האותיות פורחות באוויר, דהיינו התורה שזכה להנחיל לתלמידיו, עדיין קיימת והיא פורחת בעולם. ואם אך ימשיכו תלמידיו לקיימה, בזה יתקיים אף הוא לעולם. כי אומנם הגוף בטל אך תורתו קיימת לעד, לכן אמרו חז"ל (ברכות יח.) "רשעים בחייהם קרויים מתים" מפני שאין מה ללמוד ממעשיהם, הם משולים לבאר ריק מכל לחלוות של מים שאין יכולת לשאוב ממנו, ולעומת זאת הצדיקים - גם במיתתם קרויים חיים כי תורתם מתפזרת באוויר העולם, כולם עוסקים בה ולומדים אותה גם לאחר מיתתם.

ומעתה יובן מדוע פרשה זו נקראת דווקא על שמה של שרה "חיי שרה", ללמדנו שעל אף ששרה אמנו הלכה לעולמה ונפטרה, אך היות וכל דרך חייה עדיין מסורה לנו ונלמדת מדור לדור ובניה אחריה ממשיכים בדרכה, אוחזים במעשיה הטובים ובמצוותיה הרי חיה וקיימת היא בתוכנו.

וכיצד זוכים להגיע לדרגות אלו?

רק על ידי עמל ויגיעה בתורה ובמצוות, רבים מכירים את בורא העולם ויודעים את דרך האמת אך היות ולא עמלו בתורה ולא טרחו להשכיל בהכרה זו בתוך תוכם - נשאר כפי שהיו ואף הדרדרו לשאול תחתית. על בלעם הרשע נאמר (במדבר כ"ד ט"ז) "וידע דעת עליון" ובכל זאת היה רשע ונתעב, וכן לוט - על אף שהיה במחיצתו של אברהם אבינו ע"ה בכל זאת לבסוף כפר בה' אלהי ישראל ואמר אי אפשר לא באברהם ולא באלוהיו.

והדברים נוקבים ביותר, לראות אנשים גדולים שמכירים את בוראם וכופרים בו רח"ל, אלא הנראה הוא כי לא עמלו להשריש את אשר קנו בתוך תוכם ולכן גם המעט אשר ספגו נמוג ונעלם כלא היה. לעומתם האבות הקדושים עמלו וטרחו בתורה וכמו שהפסוק מעיד על אברהם (בראשית כ"ו ה') "עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמרת מצותי חקותי ותורתי", מהו "חוקותי" זהו עמלה של תורה.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

לעיתים נדמה לנו כי מצות עניית אמן היא אולי מצוה קלה, לא כזו שצריכים לדקדק בה ולרדוף אחריה. אך האמת היא, כותב הרב ממעליץ בספר 'ברכת יצחק' (פרשת עקב) שלא כל אדם זוכה לדעת איזו מצווה היא חשובה יותר או פחות. כי למשל אצל בני אדם הפשוטים יכול להיות כי עניית אמן היא מצווה שאינה חשובה כל כך, אבל אצל גדולי תורה ויראים יודעים אשר בעניית אמן הם עושים רושם גדול, כי "גדול העונה יותר מן המברך" (ברכות נג ב), וגם אמרו (שבת קיט ב): "כל העונה אמן בכל כוחו פותחין לו שערי גן עדן".

המלאכים ממתינים לעניית אמן

יכולן שהמלאכים שומעים הברכה או הקדיש ועונים אמן, כי 'אמן' בגימטריה 'מלאך'. ואם אינו עונה אמן בכוונה מקדימין לנשמתו הקליפות ומוליכין אותו לחדרי חושך.

וזהר כל אדם אף בביתו ויאמר הברכות בקול רם, והשומעים יענו ברוך הוא וברוך שמו. וידקדק בעניית אמן, כי פירושו אינו שווה תמיד, רק לפי הענין - פעם פירושו 'אמת' ופעם פירושו 'יהיה כן' ופעם פירושו 'אני מאמין ומודה בזה'. על כן צריך ליתן דעת על זה מאד, ומי שמדקדק כן זוכה ועונה אמן לעולם הבא. ובשני ברכות יזהר ביותר לענות אמן: אחר "המחזיר שכירתו לציון", ואחר "פרוש עלינו" בליל שבת ויו"ט. (ספר הפנים עמוד ל"א).

כוחה של אמן אחת

סיפר אחד מתלמידיו של הגאון רבי יעקב קמיניצקי זצ"ל:

בסוף ימיה של אמי ע"ה סבלה ממחלות וייסורים שונים, הראייה והשמיעה נחלשו וגופה הפסיק מלתפקד, עד שנפלה ל'מרה שחורה' ואיבדה כל טעם בחייה.

כאשר התייעצתי עם מורי ורבי כיצד אוכל לחזק את רוחה, אמר לי כך: לאחר שהתאבק יעקב אבינו עם המלאך, אמר לו המלאך 'שלחני כי עלה השחר', ופירש רש"י שהמלאך בקש לומר שירה כיון שבאותו יום הגיע זמנו לומר שירה. המלאך הלזה נברא עם כל שאר המלאכים בששת ימי בראשית - כאלפיים שנה לפני אותו מעמד, מסתבר שגם המלאכים זקוקים לסוג מסויים של 'פרנסה' בכדי להתקיים, רואים אנו מכאן שכדאי למלאך להבראות ולהתפרנס ע"י השי"ת במשך אלפיים שנה אך ורק בכדי שיוכל לומר שירה לרגע אחד!

וסיים הגר"י: אם אמך היתה מעריכה את הכח של אמן אחד, של ברכה אחת או של פרק תהלים אחד, היתה בודאי מבינה ששווה לה לחיות ולו בשביל זה בלבד אף אלפי שנים, וזו סיבה טובה להקב"ה אף לפרנס אותה למשך אותם אלפי שנים...

עוד עצות להגיע לתשעים אמנים

כתב הגר"א: צריך כל אחד לענות תשעים אמנים, ומי שאינו יכול לענות צריך לכוון בחמשה עשר וויין ד"ויציב ונכון וקים" (חמשה עשרה פעמים ו', עולה תשעים).

ועוד מובא בספר 'נוטרי אמן' (ח"ב עמוד קנ"ח) שהמתפלל ביחידות, או שנמצא במקום ישוב נדח שאין שם מניינים בימות החול ואין לו אפשרות לענות תשעים אמנים, נראה שיכול להשלים למנין תשעים האמנים על ידי אמירת 'אין כאלוקינו מי כאלוקינו, נודה לאלוקינו', אשר כידוע הם ראשי תיבות של אמן.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

תנא דבי אליהו

ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו לא משוא פנים ומלפניו נוגה ואור יוצא לעולם ומלפניו גשמים ודשאים באים לעולם שכון של צדיקים שמשחקין עצמם בד"ת מעלה הכתוב עליהם כאלו הם מביאים נוגה ואור וגשמים ודשאים לעולם, לכך נאמר אחריו "וכאור בקר יזרח שמש בקר לא עבות מנוגה ממטר דשא מארץ" (שמואל ב; כג. ד).

אמר דוד המלך:

אני אגיד צדקותי וחסדיו של הקב"ה שהוא עושה עם ישראל בכל שעה; בכל יום ויום אדם נמכר, ובכל יום אדם נפדה, בערב רוחו של אדם ניטלת הימנו וניתנת לבעל הפקדון ולבוקר מחזירים אותה אליו, שנאמר "בידך אפקיד רוחי פדית אותי ה' א-ל אמת" (תהלים ל"א). בכל יום ויום עושים לו ניסים כיוצאי מצרים בכל יום ויום מסירין אותו כתינוק לפני רבו מפני מעשיו.

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

במוצאי שבת קודש פרשת חוקת (בשנת תשס"ו) נשא מו"ר שליט"א דברים בנושא ההכנה של הבריאה לקראת הגאולה העתידה לבוא, במהרה בימינו, ובה הוא הזכיר מעשה מופלא שהתרחש לא מכבר.

הנה דבריו של מו"ר שליט"א ככתבם וכלשונם:

רציתי לספר מעשה מופלא שקרה לפני שישה חודשים - ביתו של רבי חיים פינטו זצוק"ל הוצרך לשיפוץ, משום שהבית ישן קרוב למאתיים ועשרים שנה, הרבה בתים שמסביבו קרסו ויש סכנה להתקרב לבית, לכן גייסנו תורמים ומשושג הכסף באנו בדברים עם קבלן ערבי.

לאחר מחשבה החלטנו, כי כדי להזיל את העלויות, נספק לקבלן את החומרים וגם לכך השגנו תורמים. הממונה על זה הינו יהודי בשם אברהם כנפו יצ"ו.

והנה במהלך השיפוץ הרגיש אברהם כנפו כי חסרים חומרי בניה בצורה שמעוררת את התחושה כי יש כאן מעילה, הוא ניגש לקבלן הערבי ותבע להבין את התעלומה. הקבלן הכחיש מכל וכל, ועוד העמיד פנים כנפגע מפני שחושדים בו שהוא גנב.

תוך כדי חילופי הדברים ביניהם, אמר הקבלן כי הוא לא גנב ובפרט שזה בית של צדיקים, והוא מקבל על עצמו שאם ידו הייתה במעל הרי הוא מתחייב בנפשו...

והנה הפלא ופלא: באותו היום הוא הלך למסיבת רעים, במהלך המסיבה גבר כעסו של אחד המסובים על אותו קבלן והרגו נפש!

ותהום כל העיר, כי כולם ראו עין בעין שהצדיק נקם ממנו את נקמתו.

מיד באו כל הפועלים והעוזרים בשיפוץ הבית, ונפלו לפני רגליו של אברהם כנפו באומרם גם ידנו הייתה במעל, אך לא היה זה אלא בהוראת הקבלן, וכעת הם יראים לנפשם שגם בהם תיגע יד ה'.

סיפור זה התגלגל במשך כמה חודשים במרוקו, והגיע גם לאוזניו של ערבי אחר, הוא לא האמין בכל הסיפורים האלה ופער פיו לבלי חוק, יד ה' פגעה גם בו ופיו נעקם. במשך שבועיים הוא התרוצץ בבתי חולים, עד שיעצו לו מקורביו שילך ויבקש סליחה על שולזל בכבוד הצדיק.

והנה זה פלא, לאחר בקשת המחילה הוא שב להיות כאחד האדם!

זה מה שאמרו חז"ל: "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם" - כוחם של הצדיקים הוא מכוח התורה הקדושה, וכן השפעתם סובבת אפילו על הדומם שמסביבם, ואפילו ביתו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א שהוא דומם, נתקדש כמו המחנות של המשכן, שהם נתקדשו ע"י מעשה מצווה, שנעשו בהם.

יאמר אדם מפני מה אין הרקיע עצמה עבה ככוכבים. משלו מלמה"ד למלך שהיה לו לבנה של זהב. יניחנה על ראשו שמא נאה לו אין נאה לו. אבל מה עשה לה בחכמתו ובתבונתו נוטל הימנו משקל כחצי סלע ועשאו חוט של זהב ותלאו בצוארו. זהו שבחו של הקב"ה יהא שמו הגדול מבורך לעלם ולעלמי עלמאי ברא כוכבים ברקיע ונתן לכל אחד ואחד מקום בפני עצמו אין אומר ואין דברים בלי נשמע קולם בכל הארץ יצא קום ובקצה תבל מליהם לשמש שם אהל בהם. אמרו חכמים לגלגל חמה מהלך חמש מאות שנה בא וראה מאיזה מקום הוא יוצא ולאיזה מקום הוא נכנס. שמא קולו הוא נשמע בהליכתו ביציאתו או בביאתו או שמא יראה לבריות בכניסתו וביציאתו. וכשם שגלגל חמה מהלך ת"ק שנה כך עץ החיים מהלך ת"ק שנה שנאמר מה גדלו מעשיך ה' (תהלים צ"ב) דבר אחר מה גדלו מעשיך ה' בא וראה כמה מיני בהמות ומיני חיות ומיני עופות יש בעולם וכמה מיני דגים יש בים קולו של זה דומה לזה או מראה של זה דומה לזה או שמא דעתו של זה דומה לזה או שמא טעמו של זה דומה לזה. הא לא קול ולא מראה ולא דעה ולא טעם של זה דומה לזה וכך שנו חכמים במשנה להגיד גדולתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה שאדם טובע כמה מטבעות בחותם אחד וכולן דומות זה לזה ומלך מלכי המלכים הקב"ה טבע את כל אדם בחותמו של אדם הראשון ואין אחד דומה לחבירו. לכך נאמר מה גדלו מעשיך ה'."